

РЕШЕНИЕ

№ 27284

гр. София, 16.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 15.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8077** по описа за **2024** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. Г. С., чрез процесуалния представител адв. С., срещу Решение № 3048 от 27.06.2024 г., постановено по н.а.х.дело № 15897/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав. С обжалваното съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-025167/19.10.2023 г., издадено от началник сектор отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с което на М. Г. С., за нарушение на чл. 20, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 20 лева, както и за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 1 месец.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди, че липсва каквото и да е било обсъждане на събраните по делото доказателства. Не е разпитан нито един свидетел-очевидец. Допълва, че полицейските служители не са очевидци. От събраните в хода на производството гласни

доказателствени средства не може да се установи механизма на ПТП, нараняванията на пострадалия, поведението на административно-наказаното лице след ПТП. Според обжалвания, следва да се има предвид, че писмените доказателства по делото, включително и АУАН, не се ползват с презумптивна доказателствена сила в рамките на съдебното производство. Иска касационната инстанция да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение и вместо него да се върне делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, като бъдат дадени указания за събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля- очевидец.

Отвратната страна в касационното производство, се представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба. Представя писмени бележки за правилност и законосъобразност на съдебното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 08.10.2023 г., около 11.40 часа, в [населено място], касаторът С. управлява автобус Б. 320 ПРОСИТИ ЦНГ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на фирма „МТК ГРОУП“, по [улица]с посока на движение от ул. 560-та към [улица]и на спирка от МГТ – метростанция „И.“, поради недостатъчен контрол върху управляваното МПС, реализира ПТП в пешеходеца Д. К., който се намира на тротоара, след което същият напуска мястото на произшествието и не изчаква пристигането на компетентните органи на Министерство на вътрешните работи. Водачът С. се връща на мястото на ПТП около 12.40 часа.

Въз основа на тази фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1 ЗДвП предписва за водачите задължение да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. От приетите по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява, че касаторът не е спазил изрично уреденото в цитираната разпоредба правило за поведение на водачите на МПС, като именно вследствие на неосъществения от него контрол върху управлявания автобус е настъпило и процесното ПТП с пешеходеца К.. По делото безспорно е установено, че М. С. е извършил твърдените нарушения – същият, като водач на пътно превозно средство е бил длъжен да контролира непрекъснато превозното средство, което управлява и съответно да избегне удара с пешеходеца. При отсъствието на обективни източници на данни, свързани с особености на пътно-транспортната обстановка и състоянието на превозното средство, произшествието правилно е възприето като причинено от недостатъчен контрол върху автобуса – фактът на реализирането му (независимо дали е резултат от неправилна

преценка на дистанцията, скоростта, способността за реакция, концентрацията, съчетание между тях или различна причина) е достатъчен да обоснове неизпълнението на задължението на водача по ал. 1 на чл. 20 ЗДвП. Съгласно § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП „пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. По делото безспорно е установено, че настъпването на нараняване в задната част на главата на К. (лист за преглед на пациент с номер 222334-Пирогов) е в резултат от неупражнен контрол от страна на водача. Нарушението на разпоредбата се субсумира в бланкетния административнонаказателен състав по чл. 185 ЗДвП.

Доказано е и нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП, който вменява задължение за водач на пътно превозно средство, който е участник в пътно-транспортно произшествие, при което са пострадали хора да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи. В настоящия случай в АУАН и в НП се сочат факти, водещи на извод за наличие на пострадали хора от настъпилото пътно-транспортно произшествие. Това е един от обективните елементи от състава на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП, който обуславя възникването на задължението на водача, визирано в същата правна норма. Характерът и степента на увреждане на пострадалото лице не е от значение за изпълнение на това задължение на водача, а че е напуснал мястото на ПТП е доказано по безспорен начин. Касаторът безспорно е имал обективната и субективната възможност да възприеме факта на извършено от него ПТП, при което има пострадал човек. Видно от събраните от органите на реда сведения, С. е бил уведомен от пострадалото лице за нанесените му травми и въпреки това не е уведомил органите на МВР. Същият е продължил работата си като водач на автобус по линия № 119 и се е върнал след един направен курс по линията. Описаното по-горе го задължава именно по силата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗДвП той да остане на мястото на ПТП и да изчака пристигането на органите на МВР. Въззивният съд е приел от цялостното поведение на нарушителя, че санкциите, наложени от АНО за всяко нарушение, освен, че са законосъобразни са и справедливо определени. Този довод на съда се споделя от настоящ касационен състав.

Неоснователно е възражението на касатора, че решението на районния съд е постановено при неизяснена фактическа обстановка и има бланкетни мотиви. Напротив, съдът е положил необходимите усилия да установи всички релевантни обстоятелства по делото и е обсъдил относимите доказателства. Кредитирани са показанията на свидетелите, писмените доказателства за констатираното ПТП – скица на ПТП, саморъчно написани сведения, декларация от касатора, в която е записано, че се съгласява със скицата, Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, докладна записка. Сведенията на очевидците са били събрани веднага на мястото на произшествието. Съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелите, посочени в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Към момента на съставяне на АУАН посоченият като нарушител С. не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации, а в представени по преписката възражения срещу акта, същият признава, че е следвало да „гони график“ и че след един час пак ще е на същата спирка. В хода на съдебното

производство не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации и които да налагат изслушване и на свидетели-очевидци, чиито сведения са били събрани от органите на МВР.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, XIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3048 от 27.06.2024 г., постановено по н.а.х.дело № 15897/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав.

Решението е окончателно.